

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βιλιμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ* ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμεῖς ἡμῶν χειρὸ
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διακομὴν
τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διέυθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἀντιπολιτευόμεναι γυναῖκες. — Τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ νεωτέρα
ἐκπαίδευσις (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη). — Αἱ γυναῖκες τῶν Βόερς
(ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ νέον Συμβόλαιον. — Αἱ ζωόφι-
λοι (ὑπὸ). — Βιβλία. Ἀλληλογραφία. Συναγαί. —
Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὑποζύγια τῶν προφανῶς θὰ εἶναι
δηλιγαννικά. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περίπου ἀρχίζει ἕν
χρονογράφημα τῆς συναδέλφου «Νέου Ἀστεως» εἰς τὸ ὁ-
ποῖον ὁ γράφων ἀγωνίζεται, χωρὶς νὰ φέρῃ κανέν πραγμα-
τικὸν ἐπιχείρημα, νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι αἱ γυναῖκες τῶν Ἀ-
θηνῶν εἰς τὴν πολιτικὴν, ὡς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ζητήματα
ἔχουν πάντοτε ἀντίθετον γνώμην πρὸς τοὺς ἄνδρας τῶν.
Καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ κ. χρονογράφος ἐξάγει τὸ συμπέρασμα ὅτι,
ἐὰν οἱ ἄνδρες εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν εἶναι ὅλοι Δηλιγαν-
νικοί, βεβαίως, ὁ κ. Θεοτόκης καὶ οἱ φίλοι του θὰ ἐξήρ-
χοντο ἀπὸ τὰς κάλπας λευκότεροι περιστερῶν ἐὰν αἱ γυ-
ναῖκες ἦσαν ψηφοφόροι.

Τὸ χρονογράφημα αὐτὸ ἤμπορούσε νὰ παρέλθῃ ἐντελῶς
ἀπαρατήρητον, ἐὰν δὲν ἦτο ἐνδεικτικὸν τῆς ὀπισθοδρομικῆς
καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρισκόμεθα ἀκόμη καὶ τῆς
ἐμμονῆς μας εἰς ἰδέας, αἱ ὁποῖαι ἤμπορούσαν νὰ εἶχαν πέ-
ρασιν πρὸ πενήντα ἀκόμη ἐτῶν, ὅχι ὅμως καὶ σήμερον.

«Θέλει νὰ καταλάβῃ τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς
λαοῦ, ἐξέτασε ποῦ θέτει τὴν γυναῖκα του εἰς τὴν ἐκτίμησιν
του» εἶπε ποτὲ κάποιος σοφὸς ἄνθρωπος. Ἐὰν μὲ τὸ δυναμύ-
μετρον αὐτὸ τοῦ πολιτισμοῦ διεξέλθῃ κανεὶς τὸ χρονογρά-
φημα τοῦ Νέου Ἀστεως, βεβαίως τὰ συμπεράσματα, τὰ ὁ-
ποῖα θὰ πορισθῇ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστα εἶναι. Αἱ γυ-

ναῖκες καὶ τὰ ὑποζύγια φαίνονται ἀδελφωμένα καὶ εἰς τὴν
πρώτην φράσιν, τὴν ὁποῖαν ἐδῶ ἀναγράφομεν, καὶ εἰς ὅλας
ὅσαι τὴν ἀκολουθοῦν.

Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ ἰδίᾳ ἀβρότης πρὸς τὴν γυναι-
κα, πρὸς πᾶσαν γυναῖκα ἀδιακρίτως, ἣν χαρακτηρίζει ὡς
ὄν ἀκαταλόγιστον καὶ μωρὸν καὶ ἀνόητον, κανονίζον κάθε
σκέψιν καὶ κάθε πρᾶξιν τῆς ζωῆς του ἀποκλειστικῶς ἀπὸ
τὰς ἀντιθέτους σκέψεις καὶ πράξεις καὶ ἰδέας τοῦ ἀνδρός.

Καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὑποζύγια αὐτὰ, κατὰ τὸν γράφοντα,
φέρουν μάγουλα πρισμένα καὶ μάτια κοκκινισμένα καὶ κε-
φάλια σπασμένα τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἀπὸ τὰ λακτίσματα βε-
βαίως, τὰ ὁποῖα θὰ κατέφεραν ἐπ' αὐτῶν οἱ αὐθένται καὶ
κύριοι τῶν διὰ τὸ δυσυπότακτον εἰς τὰ πολιτικὰ φρονή-
ματά των.

Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ εὐρίσκονται μόνον εἰς
τὴν φαντασίαν τοῦ γράψαντος, ὅτι ὅλοι αἱ Ἑλληνίδες χω-
ρὶς καμμίαν ἐξάρεσιν ἔχουν ἄρτια τὰ σωματικὰ μέλη των,
ὅτι οὔτε ταχοῦνια ἀνδρικὰ ἐξώριζαν γυναικεῖα μάτια οὔτε
γρόνθοι ἐξοίδηναν μάγουλα καὶ ἀβρὰ μέτωπα, ὅτι καὶ οἱ
μὲν καὶ οἱ δὲ διετήρησαν ἄρτιον τὸν λογικὸν των, καὶ δι'
αὐτὸ καὶ τὴν πατρίδα των ἀγαποῦν, καὶ τῶν συμφερόντων
αὐτῆς ὑπεραμύνονται κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον, καθ'
ὃν ὑπεραμύνονται αὐτῶν καὶ οἱ ἄνδρες των.

Ἐὰν δὲ ὁ ἀβρὸς χρονογράφος ἤθελε νὰ εἶναι ὀλίγον δι-
καιὸς καὶ ὀλίγον ἀμερόληπτος δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἀποτανθῇ
εἰς τὰ πολιτευόμενα ἀθηναῖκα σπίτια, διὰ νὰ μάθῃ ὅτι αἱ
ἐκλογικαὶ νίκαι καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ ἀριθμοῦν παράγον-
τας γυναικειοὺς ἰσχυροὺς, ὅτι οἱ καλλίτεροι ἑσνήγοροι τῶν
συζύγων των καὶ οἱ φανατικώτεροι ἀπόστολοί των, εἰς τὰ
πολιτικὰ φρονήματά των εἶναι αἱ γυναῖκες, ὅτι κατὰ κανόνα
ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ζήτημα εἰς τὸ πολιτικὸν αἱ γυναῖκες εἶναι
σύμφωνοι μὲ τοὺς ἄνδρας, ἀφοῦ ἄλλως τε τὰ πολιτικὰ ζη-

τήματα συνδέονται άρρήκτως με αυτά τὰ στενώτατα ύλικά και ήθικά συμφέροντα τής οικογενείας. Διότι επί τέλους τί άλλο αντιπροσωπεύει, δυστυχώς, δια τὰ έννάα δέκατα τών άνδρών ή πολιτική, παρά άμέσως μέν εξυπηρετήσιν προσωπικών και άτομικών συμφερόντων, έμμεσώτερον δέ και πολύ άπώτερον τοπικών και έθνικών.

Φυσικά κάθε γυναίκα εις τόπον όπου ή γυναικεία δράσις και ή γυναικεία εργασία εύρίσκονται άκόμη περιωρισμέναι εις τόσον στενά όρια, ή γυνή τήν ευημερίαν τής οικογενείας της και τής ιδίαις έκαστης της έξαρτά από τήν ευημερίαν του άνδρός. Επίσης πάσαν τιμήν και πάντα τίτλον ήθικου αξιώματος δία του άνδρός είτε ως συζύγου ή υίου ή αδελφου άποκτούν αι γυναίκες κατά συνέπειαν μικράς τάξεως ή μεγάλης, επισήμου ή άνεπισήμου αι γυναίκες έν έχουσι πολιτικόν φρόνημα και ένα κοινόν αγωνίζονται με τούς άνδρας των πολιτικόν άγωνά.

Αυτά όλα είναι τόσον γνωστά και τόσον κοινώς άποδειγμένα και παραδεκτά, ώστε να έκπλησσεται τις πως μία τοιαύτη άδιαφιλονίκητος άλήθεια ήμπορούσε να άλλιωθη και στρεβλωθη τόσον, ώστε να δαπανηθη χαρτί και μελάνη, όπως έν πρωτ'όλαι και όλοι άναγνώσουν τό άκατανόητον χρονογράφημα.

Φυσικά όλοι έγέλασαν με τήν άφελή άπλοικότητα του γραψαντος, όστις ένόμισεν ότι δια του τρόπου αυτού έξηυτέλιζε τήν γυναίκα. Απλούστατα έθετε τόν έκαστόν του εις τήν χορείαν των διαφόρων ύβριστών τής γυναικός, οι όποιοι εις περασμένους χρόνους ένόμιζαν ότι έπρατταν άνδραγάθημα, όσάκις έδράττοντο μιās οίασδήποτε ευκαιρίας, όπως μειώσουν και ταπεινώσουν τήν γυναίκα.

Δυστυχώς ό χρονογράφος του Νέου Αστειως εξέλεξε κακήν περίοδον και κακήν εποχήν δια τό ύποτιθέμενον χαριτολόγημά του, φοβούμαι δέ ότι έπέφερον όλως διόλου διάφορον άποτέλεσμα του ποθουμένου δια κάθε τουλάχιστον σοβαρόν άνθρωπον.

Έδωκεν άπλούστατα έν μέτρον του πολιτισμού, όχι των άνδοων όλων, αλλά των σκεπτομένων και άποφαινομένων ως αυτός, — οι όποιοι βεβαίως είναι και οι όλίγοι — και άκόμη έγέννησε μίαν επί πλέου άπογοήτευσιν εις έκείνους, οι όποιοι είχαν τήν άπλότητα να πιστεύουν ότι οι νεώτεροι οι όποιοι άξιοϋν ότι σκέπτονται και γράφουν νέα πράγματα και προσδευτικά άντλουσιν άκόμη τās σκέψεις και τās αρχάς των από χαρτιά κιτρινωμένα και παραδόσεις και προλήψεις τόσον ξεθωριασμένας και γεροντικές, ώστε όσον και άν ένδύονται με νέας μορφάς, να μήν έχουσι πλέον καμμίαν πέραςιν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ο Χριστός και τό Ευαγγέλιον Αυτου παρά τινων μέν θεωρούνται ως θεία έπισφράγισις καλών αρχών, αλλά και άσυμφόρων ένταυτώ, άντι συντηρητικού θερμού, όστις δια των έν αυτώ που μέν χαλαρών που δέ πιεζουσών διδασκαλιών τήν ίσοροπίαν στερεώς κρατεί. Ο Χριστός ό θεμελιωτής του χριστιανισμού εινε και ή ύψιστη αυτου αρχή. ώστε υπό τήν θεωρίαν ταύτην πάσα συστηματική μόρφωσις υπό τό πνεύμα του Ευαγγελίου ήθελεν είσθαι αντίθεσις

πρός αυτόν τόν Χριστόν. Άλλοι διορώσιν εις τήν θρησκείαν του Ίησου Χριστου κληρονομίαν μόνον δια τούς άποκλήρους, τούς πτωχούς, τούς πάσχοντας. τούς έκπτώτους, και καταδικάζουσι τήν δια τόν πλούτον κραυγήν του πόνου του Χριστου, ένφ εις τούς πτωχούς πρωτίστως τό βέβαιον αυτών δικαίωμα εις τήν βασιλείαν των ουρανών ύπόσχεται.

Άς ιδώμεν τί εινε παιδείσις και τί άπαιτεί. Άναμένει τι παρά του Χριστου; Παίδευσις, ανάπτυξις εινε εργασία, δράσις, επισώρευσις και αύξησις των πνευματικών και υλικών αγαθών, άρα άπαιτεί κόπον. Οθεν εινε παρανόησις τό να θεωρη τις τήν κληρονομίαν του Χριστου, άνήκουσαν μόνον εις τήν πτωχείαν, τήν ζωσαν έν τώ κόπφ. Άλλά πάλιν δέν ήμπορεί τις να διαφιλονεικήσθ τό δικαίωμα τουτο και εις τὰ τάγματα των έπαιτών, άν ούτοι υπό τό άληθές του ευαγγελίου πνεύμα, όχι σφαλερώς, τό δικαίωμα τουτο διημισθήτουν. Πλούτος, κτήσις, εινε ή έξασφάλισις των άναγκών τής συντηρήσεως. Τήν έξασφάλισιν ταύτην έξαγοράζουσι οι έπαιται δια τής έλεημοσύνης των αγαθών. Ίδιον τής έλεημοσύνης εινε να ύποσκάπτη τὰ θεμέλια του έγωισμού. Η πράξις έξαγοράζει τό ιδανικόν. Άλλ' ή πτωχεία κατά τό Ευαγγέλιον δέν πρέπει να μεταβάλλεται εις παράσιτον ή δέ κραυγή του Χριστου ύπερ του πλούτου δέν εινε δια τόν πλούτον, αλλά δια τήν άπλησίαν, όταν καταγίνεται άδικόπως εις επισώρευσιν θησαυρου προς ίκανοποίησιν τής ιδίας θελήσεως μόνον. Η νεώτερα παιδείσις διδάσκει τήν άλληλεγγύην, τήν καλήν χρήσιν και εφαρμογήν αυτης. Εις τουτο έγκειται όλη ή αξία. Ουδεις δέ έδίδαξε τήν καλήν χρήσιν και εφαρμογήν τής παιδείσεως, ουδεις έκαμε τὰ αγαθά τόσον κινητά, τόσον ρευστά ως τό Ευαγγέλιον, τό όποιον έχει τήν δύναμιν και τήν νεκράν χείρα να μεταβάλλη εις ζωσαν. Ωστε έκ τούτων έξάγεται ότι τό Ευαγγέλιον δέν εινε έκπόδιον εις τήν παιδείσιν και πρόοδον, αλλά ή πηγή ή ένιτλούσα αυτήν, και ή τάσις προς έξυψωσιν προς τās άληθώς άρμοζούσας εις τόν άνθρωπον γνώσεις και ασχολίας.

Η εργασία εινε τό καύχημα του μορφωμένου άνθρώπου, μοιλονότι πολλοι ώλόμασαν αυτήν τυφλήν ανάγκην. Έν ήη εργασία έξαντλούνται αι δυνάμεις μας, διαρρέει ό βίος, και μόλις όταν προχωρήσουν τὰ έτη, ό άνθρωπος ζητεί έκαστόν έν τή βραχεία επί τής γής διαμονή του. Γηράσκουμεν, αδυνατούμεν, και κατά φυσικόν λόγον ό άλλοτε ρωμαλέος και έξαστραπτων συγκαταριθμείται μετά των αδυνάτων και έκπτώτων, χωρίς να έχη δια τό άλλοτε αντίτιμόν τι, άν δέν έδωκεν αντάλλαγμα. Και ή υλική δέ άμοιβή τής εργασίας δέν καθιστά μόνη τόν άνθρωπον ευτυχή, άλλ' ουτε και πάντοτε σοφόν και ανθρωπίνωτερον. Αυτή εινε ή μεγάλη άλήθεια. ήτις διδάσκει ότι ό προορισμός του ανθρωπου εινε τό ιδανικόν, και ότι πάλιν προς τās πηγάς του ουρανίου βασιλείου στρέφομεν τό βλέμμα έλπίζοντες.

Άλλ' ύπάρχει τι πιστοποιούν τουτο, ή εινε μόνον έν ωρατον όνειρον; Η δια τής κλίμακος του Ιακ ωδ άνοδος εινε τι κατορθωτόν;

Πάσα γνώσις και πνευματική αξία έξεταζομένη υπό υλικήν μόνον έποψιν, άνευ ήθικής άμοιβής, μεταβάλλεται εις εργοστάσιον εργαζομένου μισθωτου. Τό Ευαγγέλιον θέ-

τει τόν όρον τής πίστεως ως πρόβλημα των γνώσεων και σκέψεών μας μένει όμως και τουτο τυφλή ανάγκη άν μείνη εις τό σκοτός και δέν φωτίζει έξηγούμενον, και μορφώνει τόσον τό πνεύμα και τόν ανθρωπινον βίον. Πάν έργον τουτο μόνον εινε ίκανοποιητικόν, όταν άμείβη ήθικώς. Τότε μόνον μεταβάλλεται εις πηγήν, έξυπηρετούσαν και τό υλικόν. Τό Ευαγγέλιον του Ίησου Χριστου γνωρίζει κατά τύπους μόνον άρετάς πνευματικές, και υπό τήν έποψιν ταύτην θεωρούμενον φαίνεται ως αντικείμενον τή άρετῃ τής εργασίας. Άλλά τό Ευαγγέλιον διδει εις ήμας θέματα και περισσοτέρους άγρους προς καλλιέργειαν, όχι καλλιεργημένους.

Συμβιβασμός τέλος μεταξύ Ευαγγελίου και νεωτέρας παιδείσεως εινε δυνατόν να ύπάρξη; Υλικώς, καθ' ύπαγόρευσιν των ένστίκτων, δέν ήμπορεί να όρισθί τουτο, αλλά κατά τό ιδεώδες, τό έχον τήν πτερωτήν δύναμιν. Η αξία, είπομεν, δέν έγκειται εις κτήσιν νεκράν, άλλ' εις τήν καλήν χρήσιν. Ο μέγας κόπος τόν όποιον άπαιτεί ή άληθής μόρφωσις άμοίβετχι δια τής ύλης, ή ή άληθής αυτου άμοιβή έγκειται εις τό ιδανικόν, να άμειβθί ούτος δια τής δικαιοσύνης άπαθανχιζόμενος; Ο ευπαιδευτος, ό άληθώς μορφωμένος ως ύψιστον και κύριον έκαστου άναγνωρίζει τήν πολλά ύποσχόμενην εις αυτόν δραστηριότητά του, τήν μόρφωσιν του χαρκατήρος του, τήν νεκρωσιν τής περιφιλαιτικής, τήν αυτοθυσίαν. Έάν ή τελευταία αυτή ύπόθεσις εινε όρθή τό Ευαγγέλιον άκριβώς μας διδει ως ύπόδειγμα άφθαρτα αγαθά εις άμοιβήν, καθ' όσον μάλιστα ό Χριστός εινε ό άπαράμιλλος ύπογραμμός ως προς τουτο, ό μη γνωρίσας υλικήν άπόλαυσιν, ό τό ιδεώδες έπιθυμήσας του όποιου ό βίος διέρρευσε εις αγαθοεργίας και ως έπισφράγισμα έσχε τόν δια θυσίας θάνατον.

Η Ρωμαϊκή ισχύς και ή Έλληνική ώραίότης χρησιμεύουν μέχρι τής ώρας ως παραδειγμα εις τὰ εκπαιδευτήριά μας. Θαυμάζουμεν δικαίως τήν μόρφωσιν και τὰ έργα των αρχαίων, άλλ' εις τούς νεωτέρους λαούς δέν εινε πλέον δυνατόν να επανέλθωσιν εις τὰ βήματα εκείνων, άλλ' ουτε και να ζήσουν υπό τās συνθήκας υπό τās όποιάς ζήσαν. Η αναγέννησις, ήτις θεωρείται παρά τινων ως έξανάστασις του έθνισμού και αντίδρασις του Χριστιανισμού, εινε άπ' έναντίας άποκύημα του άληθούς πνεύματος του Ευαγγελίου. Έξετάζων τις τὰ ευημερούσιντα έθνη βλέπει ότι Χριστιανικόν πνεύμα εινε τό κυβερνών. Η άλληλεγγύη, τὰ αξιοθαύμαστα έργα ύπερ τής του πλησίον άγάπης, εινε άπόρροια του Χριστιανισμού, έστω και άν δέν έχουσι τήν αρχήν άμεισον άπ' αυτου. Τό δραστηρίως και άσφαλώς βαίνον πνεύμα του Χριστιανισμού έπιπνέει και δεσπόζει σήμεραν του κόσμου. Πολλά έθνικά και αντιχριστιανικά κατ' όψιν φαινόμενα πυρήνα έχουσι αυτόν τόν Χριστιανισμόν. Η νεώτερα παιδείσις άφαιρεί πάν προνόμιον παρά του ευπαιδευτου, και θέλει ως βάσιν και σκοπόν τήν προστασίαν του αδυνάτου και πτωχου, ύπερ των όποιών άκριβώς και ό Χριστός τό ευαγγέλιον εκήρυξεν. Ο φυτικός προορισμός του βίου έχει ως όρια τήν αδυναμίαν, τήν έξασθέντην. Τό Ευαγγέλιον τό διδάσκον εις ήμας τήν δύναμιν του υπερκοσμου θείου λόγου δημιουργεί και τό ζήτημα του λογικου ανθρωπου, και έν τῃ

ευγενεία τής σκέψεως γνωρίζεται ή άθανασία. Ο αντιλαμβανόμενος πράγματι τόν Χριστιανισμόν λύει τό ζήτημα, εύρίσκει τήν θέσιν του και τήν αντιμισθίαν των ύψηλών και ιερών αυτου καθηκόντων έν τῃ Ευαγγελίφ. Μόρφωσις, παιδείσις, έπιστήμη δέν εινε ζένα τῃ Κυρίφ του Ευαγγελίου. Έάν παιδείσις, αξία και σκοπός αυτης εισε ή καλή χρήσις και ή εφαρμογή έν τῃ βίφ, καταλληλοτέραν και ανωτέραν αρχήν δέν δύνατχι να έχη από τό Ευαγγέλιον.

Κατά τόν θεολόγον καθηγητήν Schell.

Μαρία Ηινέλλη.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΒΟΕΡΣ Η ΚΥΡΙΑ CRONZE

Η κυρία Κρόνζε εινε επίσης μιὰ καλή νοικοκυρά και άν δέν έγίνετο ό πόλεμος ή ένθύμησις της δέν θα έμεινε παρά εις ένα πολύ μικρόν κύκλον γνωστών της, οι όποιοι έξετίμων τās άρετάς της. Και εις τό στρατόπεδον όπου ήκολούθησε τόν σύζυγόν της, ή σκηνή της ήτο πρότυπον τάξεως και καθριότητος και έθαυμάζετο από όλους. Άλλ' όταν έφθασε ή κρίσιμος περίστασις έδειξε ψυχήν ήρωϊκήν. Όταν οι Βόερς έπολιορκήθησαν εις τό Paardeberg. περιεφρόνησε σωτικώς όλους τούς κινδύνους και με τό θάρρος της έδιδε θάρρος εις τούς μαχητάς. Όταν τέλος έπήλθεν ή καταστροφή και ήναγκάσθησαν να παραδοθουν, ήρήνηη να χωρισθί από τόν σύζυγόν της. Ηκολούθησε λοιπόν εις τήν αιχμαλωσίαν τόν παλαιόν σύντροφόν της των ευτυχών ήμερών. Τότε ήρχισε δι' αυτήν από τό Paardeberg εις τό Ακρωτήριον, και από τό Ακρωτήριον εις τήν νήσον τής Αγίας Ελένης μιὰ φοβερά Όδύσεια... Η Ευρώπη ήκολούθησε με συγκίνησιν τό μακρόν αυτό μαρτύριον τής συζυγικής άγάπης. Εις τήν Γαλλίαν ή κυρία Άδάμ έλαβε τήν πρωτοβουλίαν και ήνοιξε κατάλογον συνεισφορών όπου έγγράφησαν 54 χιλ. Γαλλίδες και έστειλαν εις τήν κυρίαν Κρόνζε ένα κόσμημα, ως ευχαριστήριον δια τό ώραϊον παράδειγμα τό όποιον έδωκε, και δια τήν τιμήν τήν όποιαν κάμνει εις τήν ανθρωπότητα.

Ένας έφημεριδογράφος άγγλος, ό όποιος είδε τήν κυρά Κρόνζε όταν έφθασε εις τό Ακρωτήριον, έγγραφεν ένα πορτάτο της με πολλήν κακίαν, τό όποιον όμως τήν κάμνει περισσότερον συμπαθητικήν. ΑΕινε, λέγει, μιὰ έλευινή γρηούλα, φορούσε ένα μεγάλο καπέλλο και ένα μαυρο φόρεμα πολύ παληό, χωρίς σάλι, ουτε ζακέττα. Είχε τήν όψιν μιās γυναικός πάρα πολύ πτωχής. Κρατούσε εις τό χέρι της ένα σάκκο, μέσα εις τόν όποιον είχε ένα μεταξωτό φόρεμα, τό όποιον τής είχε χαρίσει άλλοτε ή κυρία Sarah Wilson.

ΑΤό πρώτον πράγμα τό όποιον ζήτησεν ό στρατηγός Κρόνζε όταν έφθασε εις τό άγγλικόν στρατόπεδον και ένώπιον του στρατηγου Robert, ήτο, να μήν τόν χωρίσουν από τήν γυναίκα του.

Η ταπεινή γρηούλα, τήν όποιαν περιέγραψε ό Άγγλος χρονογράφος, έμεινε εις τόν βράχον, ό όποιος είδε τήν άγωνίαν του Ναπολέοντος. Εκεί τό κλίμα, ή κακή ζωή, ή έλλειψις κάθε συναναστροφής με άλλας γυναίκας, υπήρξαν

άνωτερα από την υγείαν της, άλλ' όχι και από το θάρος της. Από την μελαγχολίαν έπεσε άσθενής άλλ' ούτε μίαν στιγμήν, έσκέρθη να έγκταλείψη τον σύζυγον της.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΠΟΘΑ

Πλησίον της πρωτογενοϋς και άπλης αυτής γυναίκος, την οποίαν έγαρχατήριζεν ή καλωσύνη και ή συζυγική αγάπη, ή θρησκευτική πίστις και ή άπλότης, ή κυρία Μπόθα κάμνει αντίθεσιν πολύ αίσθητήν. Και τίποτε δέν φανερόνι καλλίτερον την πλαστικότητα της φυλής αυτής των Μπόθας, πολύ νευρικής, πολύ ίσχυρής, άλλ' έπίσης εύφουοϋς και λεπτής. Να φηγεσθής τις μίαν μικρόσωμον γυναίκα, ξανθήν, με διαυγείς όφθαλμούς, γαλανούς και ζωηρούς και χαρακτηριστικά άποφασιστικά, ή όποια τραγουδεί ώραία και ένδύεται έπίσης με πολλήν καλαισθησίαν την πρώτην Ίουλίου του πρεσβιόντος έτους, όταν ο λόρδος Roberts έκαμε τή έγκαίνια του νέου νοσοκομείου της Πρετωρίας έπί παρουσίαι της λκίδης Roberts και πλήθους άλλων νεαρών άγγλικών κλλονών, ή κυρία Μπόθα έκαμε έκπληξιν. Οί άνταποκροίται έτηλεγράφησαν προς δέκα φράγκα την λέξιν, ως μέγαλον γεγονός, ότι ήτο ή «Καλλιτέρα» από όλας τας άλλας.

Είε άληθές ότι δέν είνε πολύ μακράν από τον Εύρωπαϊκόν πολιτισμόν. Είε έπίσης άληθές ότι είνε φυλής γενναίας και θελκτικής. Και δέν δυνάμεθα παρά να την συμπαθήσωμεν πολύ, άφου εις τας φλέβας της τρέχει καθάρν Κελτικόν αίμα. Είε έγγονή του μέγαλου πατριώτου Ciel Emmet, ο όποιος έλαβε μέγα μέρος εις την επανάστασιν των Tenians και άπεκεφαλίσθη εις το Δουβλίον. Ο άδελφός της κυρίας Μπόθα, Ιωάννης Έμετ, διετήρησε μίαν εικόνα ή όποια παριστά αυτόν τον θάνατον. Ούτω ή δεσποινίς Έμετ έχει εις τας φλέβας της το ζωηρόν αίμα του Paddy και την παράδοσιν του μαρτυρίου.

Ο πατήρ της κυρίας Μπόθα, άφου έρημάτισε δικαστής και προσωρινός διοικητής εις την Vrede εις το Έλεύθερον κράτος της Όράγγης, άπεσύρθη εις θαυμάσια κτήματα τα όποια είχε τρεις λεύγας προς άνατολάς της πόλεως. Η οικογένεια ήτο πλούσια, έχαιρεν ύπόληψιν και ή κληρονομία ώραία.

Μίαν λεύγαν μακράν από το Vrede έζούσε ένας άνθρωπος ο όποιος είχε σκοτεινόν παρελθόν. Ο Λουδοβίκος Μπόθα ήτο ποιμήν. Άλλά βεβαίως είχε μεγάλην θέλησιν και δυνατόν χαρακτήρα. Έμορφώθη μόνος του και την σημεριν θεωρείται ως ο πλέον ανεπτυγμένος Βόερς. Είε με δλην την σημασίαν της λέξεως αυτοδιδάκτος. Η κληρονομία του Emmet άνεγνώρισε τας άρεάς του, και έρωτεύθη τον γείτονά της, τον όποιον ύπανδρεύθη.

Όπως αι περισσότεραι γυναίκες της πατρίδος της ή κυρία Μπόθα ίππεύει ως άληθής άμαζών. Πρό του πολέμου ήσκειτο δι' εύχαρίστησιν, άλλα τακτικά, εις το να μεταχειρίζεται τα όπλα και είχε ως τακτικόν μέρος δια την άσκησιν της σκοποβολής, το κτήμα του κυρίου Sargel Eloff γαμβρού του προέδρου Κρούγερ. Έγινε πρώτης δυνάμεως σκοπεύτρια άκόμη και με το τόσον δύσκολον και ιδιότροπον όπλον, όπως είνε το ρεβόλβερ.

Ούτω μετά την κατάληψιν της Bloemfontein από τους Άγγλους, αι γυναίκες των Βόερς έσχημάτισαν ένωματίας και άπεράσισαν να λάβουν μέρος εις τον πόλεμον, έξέλεξαν λοιπόν παμψηφεί δια να τας διοική την ξανθήν και λυγηράν κυρίαν Μπόθα, άλλ' ή διοίκησις αυτή έμεινε πλατωνική. Η πλειονοψηφία των Burghers δέν επέτρεψε ποτέ να έκτεθούν αι γυναίκες εις το έχθρικόν πυρ.

Δια πολλήν καιρόν ο Άγγλικός τύπος προσεποιήθη ότι διηγείται την άνεξικακίαν των Μπόθα, οι όποιοι όμιλούν άγγλικά, έχουν σημαντικήν περιουσίαν και είνε πολιτισμένοι. Έλεγαν με μισά λόγια, άλλα κολακευτικά ότι ο άρχιστράτηγος των Βόερς, θά φέρη μίαν ήμέραν την αιχμαλωσίαν του στρατού του έπί ένός πιάτου άσημένιου, το όποιον θά δώση ή Άγγλία. Έλεγαν άκόμη ότι ή κυρία Μπόθα θά είνε ο φυσικός μεσαζών των διαπραγματεύσεων.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Έν τω μεταξύ είχαν φθάσει και τα φορητά νοσοκομεία του στρατού και είχαν παρταχθή όλα μαζή εις δύο γκαρμας πρό της Μεραρχίας, ζητούντα οδηγίας δια την περικτέρω πορείαν, και λαμβάνοντα διαταγάς, αι όποιαί άλλως άνεκαλούντο και μετεβάλλοντο από της μίαις στιγμής εις την άλλην.

Οί Ιατροί, οι νοσοκόμοι και έν γένει οι άνδρες της ύπηρεσίας είχαν όλοι συναθροισθή εις την εισοδον της οικίας εις την οποίαν έτρεχαν και όλοι οι πολίται, ζητούντες πληροφορίας από τους νεοαφικθέντας περί της καταστάσεως των πραγμάτων.

Άλλ' έπειδή εις το σημείον άκριβώς της γραμμής, από το όποιον είχε φύγει ή άκολουθία των τραυματιών ο Έλληνικός στρατός εξηκολούθει να μάχεται, χωρίς να έχη ύποστή ούτε έκτόπισιν, ούτε μεγάλην καταστροφήν, άλλα τουναντίον έφέρετο μάλλον νικητής, αι ειδήσεις τας όποιας οι άνδρες έφεραν κάθε άλλο έδικαιολόγουν παρά τας διαταχθείσας ύποχωρήσεις και τον πανικόν, ο όποιος τας ειχεν έπακολουθήσει.

Προδοσία, λοιπόν μάς προδίδουν! ήρχισε να κραυγάζη ένας μεγαλοκτηματίας του Τυρνάβου, αντίθετος της Κυβερνήσεως, ο όποιος έπνεε μίσος κατά πάσης αρχής, και δια τον άποφασισθέντα πόλεμον και διότι δέν του είχαν δώσει έν χρηματικόν ποσόν, το όποιον είχε ζητήσει δια να έξοπλίση δήθεν και αυτός άνταρτικόν σώμα. Ποιός μάς συλλογίζεται έμας τους ραγιάδες, ήρχισε να φωνάζη, στρεφόμενος προς τους συμπολίτας του.

Οί άλλοι είχαν άρχισει να μουρμουρίζουν και να θορυβούν εξαγριούμενοι από τα λόγια του...

Αί! κύριοι, δέν έχομεν καιρόν να χάνωμεν. Έπιστρέψατε εις τα σπίτια σας και μεταφέρετε ότι πολύτιμον έχετε, ένόςφ ύπάρχει καιρός, έπεν ο άντισυνταγματάρχης, όστις άντεπροσώπευε τον μέραρχον άπουσιάζοντα.

Την ιδίαν στιγμήν μία συνοδεία γυναικοπαίδων έπρόβαλεν εις την άντικυρνήν γωνίαν. Τα παιδιά χαρούμενα μάλλον, έφαινοτο, ως να επήγαιναν εις καμμίαν έορτήν, τόσο

τα διεσκέδαζεν ο θόρυβος και ο άλαλαγμός και ή φασαρία της έσπευσμένης εκκένωσεως της πόλεως. Όταν μάλιστα είδαν την σειράν των άμαζιών, έπί των όποιων εύρίσκοντο οι πληγωμένοι, τότε άπεχωρίσθησαν από τας μητέρας και τας αδελφάς των και άνά δύο τρία εις μικράς ομάδας έτρεχαν, ζητούντα να ιδούν όσον το δυνατόν πλησιέστερον τους πληγωμένους. Τα τολμηρότερα μάλιστα έξ αυτών έσκάλωναν εις τα πλευρά των άμαζιών και άλλα επήδων επάνω εις τα άλογα, εις τα όποια ήσαν ζευγμένα τα άμαζία.

Κάτω, βρέ ζαγάρια! έπεν ένας φουστανελάς τραυματίας, ο όποιος είχε κατέλθει εκ των πρώτων δια να ξεμουδιάση λιγάκι το κορμί του, ως έλεγε. Είχε το χέρι του κρεμαμένο με άσπρο μανδύλι από τον λαϊμόν.

Τα δειλότερα από τα παιδιά επήδησαν κάτω μεθ' όσης ταχύτητος είχαν πηδήσει πριν δια να αναθούν. Εύθως όμως ως ο πληγωμένος εύζωνος άπεμακρύνθη, επέστρεψαν και αυτά και επανέλαβον τας θέσεις τας όποιας ειχεν έγκαταλείψει πρό όλίγου. Αί γυναίκες κλαίουσαι και στεναζουσαι, άλλη με μπόγους και άλλη με κοφίνια και κιώτια και καλάθια εις τα χέρια επλησίασαν και αυτά. Ήσαν αι περισσότεραι γυναίκες μάλλον του όχλου, αι όποιαι, ως διεδύθη ή ειδήσις της ύποχωρήσεως του στρατού και ή κυκλοφορήσασα διαταγή του Μεράρχου περί κενώσεως της πόλεως, ειχαν πολύτιμον, το είχαν φορτωθεί εις κάθε είδος δέματα και προχείρους σάκκους και άφου εκλείδωσαν τα σπίτια των, είχαν ξεκινήσει άποφασισμένοι να ακολουθήσουν τους άλλους συμπολίτας των.

Εύθως ως άντίκρυσαν τους τραυματίας άνελύθησαν εις δάκρυα, όσαι δέν εκκλιαν ήδη και εις σωστά μοιρολόγια όσαι είχαν άρχισει από πριν να κλαίουν δια την συμφοράν του ξεσπιτωμού των: Μαύρες οι μάννες που θά σας δεχθούν, έπτε μία γρηά προβάλλουσα το μαντυλοδεμένο κεφάλι της από το άννιγμα ένός άμαζιού: κατά τύχην είδε πρώτον τον άρωτηριασμένον στρατιώτην και ήκουσε το τραγούδι του το παραπονεμένο, το όποιον ώμοιάζε σαν μοιρολόγι.

Έκεινος εις την εμφάνισιν της μαυροσκεπασμένης κεφαλής και του φρικωδώς ζαρωμένου προσώπου της, διέκοψε το άσμα του, έφάνη ως να έβλεπε κάτι άπείσιον και έπειτα εις έξαψιν παραληρήματος ήρχισε να φωνάζη: «Νά την ή στρίγγλα, ή γρηά μάγισσα, που μουκαμεν μάγιά πέρυσι του άγιαννιού: να την ή όχιιά, που μάτιασε την λεβεντιά μου...»

Η γρηά έντρομος και σταυροκοπούμενη άπεμακρύνθη, κάμνουσα εις τας άλλας νεύματα να μη πλησιάσουν: Μακρά, μακρά, παιδιάκι μου, ενώναζεν ή γρηά. Είηαι τρελός ο έρνημος: και ήρχισε να διηγήται πως τον είδε, χωρίς χέρια, και με το πρόσωπον άλλιωμένον, με τα μάτια ματωμένα, ως έλεγε!

Όλες ή γυναικούλες άπεμακρύνθησαν με λυπημένα πρόσωπα. Όλαι καθρώντο τους πρωταιτίους του πολέμου. Άπό το θεό νατωύρου, έλεγε μία γυναίκα μέσης ηλικίας, ή όποια είχε κρεμάσει εις ένα τσουβαλάκι, πίσω από την ράχιν της, ένα μωρό παιδάκι άσκραντιστο άκόμη, εκράτει ένα άλλο ως δύο χρόνων εις το ένα της χέρι και εις το

άλλο έσήκωνεν ένα καλάθι, εις το όποιον είχε ρίψει ό,τι της ήτο άπραίτητον την στιγμήν εκείνην.

—Καλέ είδετε και του Μάζα του βουλευτή μας τη γυναίκα, πως κεινη σαν κ' έμας ξεπερότησε, με δυό μόνον μπόγους εις το χέρι, διέκοψε μία άλλη, εκείνην, που ύβριζε τους παρακίτους του πολέμου.

—Και το παράξενο ήταν, που από την τρομάρα της άντι να πάρη την τζάντα, που είχε τ' άσημικό και το χρυσαφικό του σπιτιού της μέσα, πήρε μιιά άλλη με πκληόρουχα.

—Κι' άφησε και την πόρτα ανοιχτή, άπήνησε μία κόρη έως δέκα εξ χρόνων και όταν έστειλανε τον άνθρωπο να πάρη το άσημικό δέν ήδραν πειά τίποτε.

Και ή γυναικούλες εξηκολούθησαν τον δρόμον των, διηγούμεναι άλλαι τας τρομεράς έντυπώσεις των από το θέαμα των πληγωμένων και άλλαι την άπελπισίαν των διότι άφηναν τα σπίτια των.

Έν τω μεταξύ και πριν ή άκόμη τα κινητά νοσοκομεία κινήσουν δια Λάρισσαν, έφθασεν ο μέραρχος όστις έπί ώρας όλας είχε μείνει εις το τηλεγραφείον, μεταβιβάζων εις το άρχηγείον, άρχικώς μεν τας ειδήσεις του κινδύνου των υπό την ταξιαρχίαν του σωμάτων, των άγωνιζόμενων παρά την Μελούκν, Γκριτζόβκλι και Πκπκλειδκδον και ζητών έπικουρίας άμέσως, και τέλος άναγγέλλων την κατάληψιν της Μελούνας και την άτακτον ύποχώρησιν των άνδρών, οι όποιοι κυριευθέντες υπό πανικού, άντι να ύποχωρήσουν κανονικώς, είχαν έγκαταλείψει πολεμοφοδια και σκηνάς και διασκορπισθή έν άδικαιολογήτω άταξία και συγχίσει.

Ο Μέραρχος ώχρός, καθ' ύπερβολήν ταραγμένος, άκολουθούμενος υπό του δημάρχου και από πλήθος κόσμου, εύθως ως άντίκρυσε τα φορεία με τους πληγωμένους κατελήθη υπό άκοατήτου όργης και ήρχισε να φωνάζη «Τί τους φυλάτε αυτούς εδώ; δικτι δέν τους στέλετε άμέσως εις Λάρισσαν; Δικτι δέν έκτελούνται αι διαταγαί μου; τί περιμένετε εδώ;»

Με τας άπεγνωσμένκς αυτές κραυγάς και την άμεσον διαταγήν της άπομακρύνσεως των τραυματιών, τα μεν φορεία εξεκίνησαν βραδέως, το έν μετά το άλλο να άπομακρύνωνται διευθυνόμενα προς την όδον Λαρίσης, οι δε κάτοικοι της πόλεως και ή πληθός των άνδρών, οι όποιοι κατέφθαναν εις κακήν κατάστασιν από όλα τα σημεία της ύποχωρήσεως, νομίζοντες ότι ο έχθρός εύρίσκετο πρό της πόλεως ήρχισαν να σκορπίζωνται παντού, μεταδίδοντες τον τρόμον και τον πανικόν και εις τους πλέον ψυχραίμους των κατοίκων.

Εις τρόπον ώστε πριν να παρέλθουν δύο ώραι ή πόλις όλη ειχεν έρημωθή, τα σπίτια έγκταληρήθη εις την διάθεσιν των κακοποιών στοιχείων, τα όποια εις τοιαύτας περιστάσεις εύρίσκουν την περίστασιν να έκτελούν άνενόχλητα το ληστρικόν έργον των.

Η Άννα και ο Μεμιδώφ, χωρίς να χάσουν την ψυχραιμίαν των, άφου διέταξαν την άπομάκρυνσιν των τραυματιών των, επέστρεψαν εις το νοσοκομείον των, και ήρχισαν να έτοιμάζωνται προς μετακόμισιν αυτού, όπου ήθελε παραστή άνάγκη.

Τα στρώματα τα από θαλάσσιον χώρον ειχαν έντός ώρας

μόλις δεθῆ εἰς δέματα, τὰ κρεβάτια λυθῆ, τὰ τραπέζια καὶ τὰ ἄλλα ἐπιπλα στιβηθῆ, τὰ σκεύη καὶ τὰ ἐργαλεῖα ὅλα εἰς τὰς θήκας των καὶ ὁ Μεριδώφ μετ' ἐνὸς νισακόμου καὶ ἐνὸς ὑπηρετίου ἔτρεχον πεντοῦ εἰς ἀναζήτησιν ἀμαξῶν, τὰ ὅποια φορτωμένα με ἀποσκευὰς τῶν εὐπορωτέρων κατοίκων ἀπεμακρύνοντο τῆς πόλεως.

Τέλος μετὰ πολλὰς δυσκολίας κατωρθώθη νὰ εὐρεθῶν τέσσαρα πέντε ἄλογα ἀδέσποτα, χωρὶς ἀναβάτην καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐφορτώθησαν ὅπως ὅπως αἱ ἀποσκευαὶ τοῦ νοσοκομείου Μεριδώφ καὶ οἱ δύο σύζυγοι πεζοποροῦντες ἔλαβαν καὶ αὐτοὶ τὸν πρὸς τὴν Λάρισσανδράμαν.

ΑΙ ΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ Δεσποινὶς Ἀδριάνη Νεγεράτ, εἶνε ἔνθερος φίλη τῶν ζώων ἔδρυσε διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν των μίαν εἰδικὴν ἐφημερίδα. Ὁ φίλος τῶν σκύλων, καὶ τοὺς θυσιάζει ὅλας τὰς στιγμὰς τῆς. Τὸ πάθος τῆς δι' αὐτὰ φαίνεται καθαρὰ εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμὰς.

« Ἀγαπῶ τὰ ζῶα, τὰ ἠγάπησα πάντοτε, καὶ προσθέτω ὅτι πάντοτε ἠγαπήθην ἀπὸ αὐτὰ. Ἀγαπῶ ὅλα τὰ ζῶα ἀνεξαισέτως διότι ὅλα εἶνε ἐνδιαφέροντα, διότι ἐκεῖνα τὰ ὅποια σήμερον θεωροῦνται ὡς βλαβερὰ δυνατὸν αὔριον ν' ἀναγνωσθῶν καὶ νὰ θεωρηθῶν χρήσιμα, διότι τέλος τὰ κακὰ ζῶα ὠφελοῦν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Ἄ ἔκτος τούτου κανὲν ζῶον δὲν εἶνε κακὸν εἰς τὴν κακὴν σημασίαν ὅπου δίδομεν εἰς αὐτὸ τὸ ἐπίθετον, ἐάν τὸ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΑΓΩΓΙΑΣ

Ἄ ὄλοι ἠξεύρομεν πόσῃ συχνίησιν παρέχει εἰς μίαν οἰκογένειαν ἢ ἀφίξει ἐν τῷ κόσμῳ νεογεννηθέντος παιδίου, προπάντων ὅταν ὁ νεογεννηθεὶς οὗτος εἶναι πρωτότοκος.

Τὴν ἡμέραν λοιπόν περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλοῦμεν ἦσαν ὁ θεὸς Κάρλος καὶ ὁλόκληρος ἡ οἰκογένειά του εἰς μεγάλην συχνίησιν: ὁ ἐξάδελφος Παῦλος πρὸ μικροῦ εἶχε κάμει τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐξεδήλωνε διὰ σημείων καταφανοῦς θυμοῦ ὅτι ἀνεχάλυπεν ὅτι τὰ πάντα δὲν ἐβάδιζον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ θεὸς Κάρλος εἶχε φαρμακεῖον εἰς τὴν Rouhelle εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Saint-Von. Δὲν εἶχε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, τὴν ὥραιαν μικρὰν περιουσίαν, ἣν ἔχει σήμερον, καὶ χάριν οἰκονομίας κατεσκευάζε μόνος του καὶ ἄνευ βοηθοῦ τὰ φάρμακά του.

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν κύριον Παῦλον, ὅστις ἀπελπιστικῶς ἐκίνει τοὺς γρόνθους καὶ ἐφώναζεν ὑπερβολικὰ.... Ὅλη ἡ οἰκογένεια περιεκύκλου στενάς τὴν μάμμην, ἦτις, λίαν ἀπησχολημένη, ἔκουνοσεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸν μικρὸν οἰμώζοντα καὶ κλαυθμηρίζοντα.

Αἴφνης ὁ κώδων τῆς θύρας τοῦ φαρμακείου ἠκούσθη... ὁ θεὸς Κάρλος, δοῦλος τοῦ καθήκοντος, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ, με μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη, εἰς τὸν ἀπαίσιον πελάτην, ὅστις παρουσιάζετο κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς στιγμῆς. Εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του ὁμοῦ τὸν ἀπεστελλε χιλιάκις εἰς τὸν διάβολον.

Ἦτο παιδίον δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν, με ὕψος δειλὸν καὶ ἀδέξιον. Ἐφερε συνταγὴν ὕδατος δαφνοκεράσου ἀναμεμιγμένου με ἄβλαβὲς τι σιρόπιον ζαχαρώδες.

— Εἰναίγιά τὴν μαμά, Κύριε, ἔλεγε τὸ παιδίον. Μοὶ εἶπε νὰ σπεύσω διότι ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ πόνον τοῦ στομάχου, ὥστε κατέστη κάτω-

ζῶον μὰς ποῦξενεὶ βλάξῃν τινά, εἶνε διότι πρέπει νὰ μάχεται διὰ νὰ ζῆσῃ λόγον τὸν ὅποιον δὲν ἔχει πάντοτε ὁ ἄνθρωπος. αἰτὸς ὁ ὅποιος κάμνει τὸ κακὸν διὰ διασκεδᾶσιν ὁ ὅποιος φρονεῖ, ὁ ὅποιος κάμνει νὰ ὑποφέρουν χωρὶς τίποτε δι' ἄπλην εὐχαρίστητην, αὐτὸς τέλος ὁ ὅποιος εἶνε συχνὰ πολὺ περισσότερον βλαβερὸς καὶ ἀπὸ τὰ βλαβερώτερα ζῶα.

« Καὶ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶνε ἀνώτερος, ὁ ὅποιος εἶνε ζυμωμένος με ὅλα τὰ ἐλαττώματα ὅλας τὰς κακίας καὶ ὅλας τὰς ἀτελεῖας τὰς ἠθικάς καὶ φυσικάς, ὁ ὅποιος ἀπικτεῖ τὸ ζῶον νὰ εἶνε τέλειον. Αὐτὸ κατανατᾶ ὡς νὰ ζητῆ, τὸ ζῶον νὰ εἶνε ἀνώτερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

« Ἀγαπῶ λοιπὸν ὅλα τὰ ζῶα ἄλλ' ἢ προτίμησις μου εἶνε διὰ τὰ πλέον ἄσχημα, διὰ τὰ πλέον ἀπ κληρα τῆς τύχης διότι εἶνε τὰ πλέον δυστυχῆ καὶ τὰ περισσότερον ἀξιολύπητα.

« Ἡ ἀγάπη ὅπου ἔχω δι' αὐτὰ δὲν ἀπακλείει τὴν ἀγάπην μου διὰ τοὺς ἀνθρώπους. « Ὅποιος τὰ ζῶα ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἀγαπᾷ καὶ μὴ παροικιάδεν εἶνε πλέον πιστῆ, περισσότερον ἀληθινῆ, ἀλλὰ τὸ λέγω μεγαλοφώνως ὁ οἰκτόσμου ἀρχίζει ἀπὸ τὰ δυστυχῆ ὄντα οἱ τὰ ὅποια ἐνῶ εἶνε σκλάβοι μὰς οἱ μάρτυρές μὰς, δὲν δύνανται παρὰ νὰ ὑποφέρουν πάντοτε σιωπηλὰ καὶ ὑπομονετικά».

Ἡ κυρία Joudid Γωττιέ μὰς ὁμιλεῖ διὰ τὰ εὐνοούμενά της ζῶα μετὰ τῶσις χάριτος καὶ πνεύματος, ὥστε μὰς κάμνει νὰ τ' ἀγαπήσωμεν καὶ ἡμεῖς.

« Ἐάν σὰς ἔλεγον τί σκέπτομαι διὰ τὰ ζῶα, δὲν θὰ ἔτε-

χος... καὶ δὲν δύναται νὰ εὐρῆ οὐδὲ στιγμὴν ἀνάπαυσιν... Ὁ ἱατρός εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν, σὰς παρακαλῶ, κύριε. — Καλὰ, καλὰ, μικρὲ, κάθησε. Θὰ τὸ ἐτοιμάσω ἄμέσως.

Καὶ ὁ θεὸς Κάρλος ἐπέρασεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἵνα μετρήσῃ τὰς σταγόνας του καὶ προετοιμάσῃ τὸ μίγμα του. Ἐσπευδε πολὺ ὁ θεὸς Κάρλος... Τὰ ταχέα βήματα αἰτια ἤκουεν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του (διότι τὸ ἰδιαίτερόν του διαμέρισμα ἦτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα) οἱ ἀδύνατοι κλαυθμηρισμοὶ οὗς ἤκουεν ἄνωθεν τῆς ὀροφῆς ἦσαν ἱκανοὶ ἵνα αὐξήσουν ἀκόμη τὴν ταχύτητά του

Οὕτω ἐγένετο ταχέως τὸ φιαλίδιον, τὸ ἐσφράγισεν ἔβαλε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸ παιδίον. — Πήγαινε, καλέ μου μικρὲ... καὶ εὐχομαι ἡ καλὴ σου μητέρα νὰ ἰαθῆ πολὺ ταχέως!

Ἐπειτα εὐτυχῆς διότι εὐρίσκετο πάλιν ἐλευθερος, ἔσπευσε ἵνα βυθισθῆ ἐκ νέου εἰς τὸν θαυμασμόν τοῦ κληρονόμου του.

Ὁ φίλος μὰς Παῦλος, ἦδη ἠσυχάσας, ἐγεύετο εὐχαρίστως τὰ πρῶτα του κοιλιάρια τοῦ σακχαρωμένου ὕδατος, καὶ εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ὁ θεὸς μεγάλως συνεκινήθη.

Ἄλλ' αἴφνηδῶς ἀχρίασεν, ψυχραὶ σταγόνες παγωμένου ἰδρώτους ἔρρεον εἰς τοὺς κροτάφους του, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἠνωρθῶθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦνοιζαν ἀμέτρως καὶ ἔμειναν προσηλωμένοι!..

— Θεέ μου! τί συμβαίνει; Κάρλε, τί ἔχετε; Τί συμβαίνει;... ἀνέκραζαν ὅλοι.

Καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον τῆς ἡ καλῆ μάμης διέκοψε τὸ γέμισμα τοῦ μικροῦ Παύλου ὁ ὅποιος ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ ἀπελπιστικῶς.

Ἄλλ' ὁ θεὸς Κάρλος δὲν ἤκουε τίποτε... χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ κατήρχετο ταχέως τὴν κλιμακα καὶ διηθύνετο πρὸς τὸ ἐργαστήριόν του. Ἐκεῖ, με πυρέσουσαν χεῖρα ἔλαβε τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς φιάλας ἄς πρὸ μικροῦ μετεχειρίσθη καὶ μετ' ἀγωνίας προσεπάθη νὰ ἐνθυμηθῆ νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς νὰ βεβαιωθῆ... Δίκαιε Θεέ! ἦτο βεβαίωτατον!... ἔκαμε τρομερὸν λάθος... Με τὴν βίαν καὶ τὴν ταραχὴν του ἐξέλαβε, τὸ δαφνοκέρασον ὡς

λείωνα ποτέ· εὐρίσκω ὅτι δὲν τ' ἀγαποῦν, ὅταν δὲν τ' ἀγαποῦν πολὺ, Νομίζω ὅτι αὐτὰ ἀγαποῦν πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

« Μεταξὺ τῶν ζῶων μου, ἕνας μικρὸς κινεζικὸς σκύλος ὀλόγυμνος, εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἠγάπησα περισσότερον. Τὸν εἶχα δέκα τέσσερα χρόνια, πεθανε στὰ χεῖρα μου καὶ τὸν λυπήθηκα πολὺ.

« Σήμερον σὰς παρουσιάζω τὴν δεσποινίδα Biblis τὴν ὁποία χαϊδευτικὰ λέμε Bibelat, εἶνε ἕνα μικρὸ θαυμασιὸν σκυλάκι, πολὺ ἡσυχ, ἐν ὅσῳ δὲν πρόκειται νὰ εἶνε μαζὶ με τὸν σύντροφόν του Σατανά, ἕνα ὥρατον μαῦρον γάτον με πράσινα μάτια, ὁ ὅποιος ὑποφέρει με μεγάλην ὑπομονὴν τὸν ἀνυπόφορον φίλον του. Εἶνε πολὺ περισσότερον δυνατὸς ἀπὸ αὐτὴν, ἄλλ' οὐδέποτε κάμνει χρῆσιν τῆς δυνάμεώς του καὶ ἕως τώρα ποτέ δὲν τὴν ἐγκριτίζανσε, τὸ ὅποιον φανερώνει πόσον ἀδίκῃ κακίλογον τοὺς γάτους.

« Ὅσον δι' ἐμέ, σὰς ὁμολογῶ, ὅτι εὐχαρίστως ὑποφέρω τὰς τυραννίας των καὶ ὅτι ἐξέρχομαι ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγότερον διὰ νὰ μὴν τ' ἀφίνω μόνα».

Μία ἄλλη φίλη τῶν ζώων, πολὺ γνωστὴ διὰ τὴν μεγάλην τῆς πρὸς αὐτὰ εὐσπλαγχίαν, ὅπως εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους, εἶνε ἡ κορία Σεβερίν, ἄλλ' ἰδίως συμπαθεῖ τὰ δυστυχῆ ζῶα.

Ἐχει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εἰς Rierrefond ὀλόκληρον συλλογὴν σκύλων, ὅλων τῶν φυλῶν ἀπὸ τοὺς σπανιωτέρους ἕω τοὺς πλέον συνήθεις.

Τὰ ζῶα αὐτὰ ἀναγαυρίζουν εἰς αὐτὴν φίλην πιστὴν, τοὺς ὁμιλεῖ καὶ αὐτὰ τὴν ἐνοοῦν.

συρόπιον ζαχαρώδες καὶ ἀντὶ σταγόνων τινων εὐεργητικῶν ἐκ τοῦ ἐπικινδύνου φαρμάκου ἐζύγισε τὰ τριάκοντα γραμμάρια, τὰ διὰ τὸ σιρόπιον προωρισμένα... Ἡ δηλητηρίασις ἦτο ἀναπόφευκτος... Τὴν στιγμὴν αὐτὴν μάλιστα ἦτο πρᾶγμα τετελεσμένον. Καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς Κάρλος ἦτο εἰς δολοφόνος, ἀκούσιος βεβαίως, ἀλλὰ παραίτιος ἴσως τὸ παιδί νὰ στερηθῆ τὴν μητέρα του! ! Ἐν παιδί! τί ἔλεγεν ἴσως ἦσαν ἐξ! ἴσως πλειότερα! ! Διότι ἐπὶ τέλους οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, καὶ ὅλα αἱ ἀπουσίαι του ἦσαν πιαναί!!! Ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει κλαυθμοὺς παιδιῶν, μικρᾶς ἡλικίας, νηπίων σὰν τὸ ἰδικόν του, καὶ οἱ κλαυθμηρισμοὶ αὐτοὶ ἦσαν ὡς νὰ ἐξήτουν λόγον διὰ τὴν μητέρα... Εἶχεν ἀναμφιβόλως συζυγον οὕτινος ἦτο. ἡ χαρὰ καὶ τὸ στήριγμα.

Ὁ ἀτυχῆς θεὸς Κάρλος ἐκοίταε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του, καὶ βαρέως ἀνεστέναζεν.

Ἐάνεῖχε τοῦλάχιστον τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ! Θὰ ἔσπευδε καὶ τῆ βοηθεῖα ἀντιφαρμάκου τινός θὰ ἔσωζε τὴν δυστυχῆ. Ἄλλ' οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸ παιδίον ἐκεῖνο καὶ ἠγνόει τὸ ὄνομά του. Τετέλεσται! Ἡ δικαιοσύνη θὰ τὸν συνελάμβανεν. Θὰ ἐσῦρετο εἰς τὰς φυλακάς κατησχυμένους καὶ κατεστραμμένους!..

Ἄ! εἶχε γεννηθῆ ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ἀτυχῆς μικρὸς ὑπὸ ἀπαισίους οἰωνούς...

Ἐστάθη εἰς τὴν θύραν καὶ ἐπερίμενε με ἀγωνίαν τὴν ἔνοπλον δυνάμιν, ἔτοιμος νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐνστάσεως. Ἐσκέπτετο τὴν ἐπιστολὴν ἣν θὰ ἔγραφεν εἰς τὴν νέαν σύζυγόν του εἰς ἄλλην τὴν οἰκογένειαν ἵνα δώσῃ ἐξήγησιν εὐλογον διὰ τὴν ἀπουσίαν του...

Θὰ ἐμάνθαναν βεβαίως ἐπὶ τέλους τὴν λυπηρὰν ἀλήθειαν... Αἴφνηδῶς... καὶ τὸσον καλῶς ὅπου ἦτο προετοιμασμένος δι' ὅλα, τὸ αἷμα τοῦ ἀτυχοῦς θεοῦ Κάρλου ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας του, Συνεκλονίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν!..

« Δύτην διὰ τοὺς μάρτυρας αὐτοὺς, τὰ θύματα τοῦ ἐγωῦστικοῦ μὰς ἐνστικτοῦ! πουλάκια τὰ ὅποια τυφλώνουν ἀπὸ σκληρὰ συνήθειαν διὰ νὰ τραγοῦδοῦν καλλίτερα, ἄλλα πουλιὰ τὰ ὅποια ἐπίσης τυφλώνουν καὶ καρφόνουν εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν λαίμαργίαν τινῶν καὶ τόσα ἄλλα.

« Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα ἄγριον ζῶον, ὁ ἄνθρωπος.

« Αὐτὸς μόνος φονεῖ διὰ δικφόρους λόγους, διὰ τὴν ἀνάγκην διὰ τὴν εὐχαρίστησιν, ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, ἀπὸ κακίαν κλπ.

« Τὸ ζῶον φονεῖ ἀπὸ μίαν μεγάλην ἀνάγκην! τὴν πείναν.

« Ἀκόμη καὶ ἄλλος λόγος ἐκτὸς τῆς εὐσπλαγχνίας μὰς ὑπαγορεύει τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα· αὐτὸς εἶνε καλαισθητικὸς, διότι ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς καλλονὰς τοῦ κόσμου.

« Εἰς αὐτὰ τίποτε τὸ ἔκφυλον δὲν ὑπάρχουν λέοντες καμπούριδες, ἐλάφαντες κακοκωμωμένοι, οὔτε μίᾳ ἀράχνη ἢ ὅποια νὰ μὴν εἶνε θαῦμα τελειότητος.

« Καὶ ὅποιος δῆποτε θὰ ζητήσῃ τὴν Κ α λ λ ο ν ἦ ν με καρδίαν καὶ πνεῦμα καλλιτέχνου, θὰ τὴν εὐρῆ εἰς ὅλα τὰ ζῶα καὶ ἀκόμη εἰς τὰ χειρότερα. Τὸ φεῖδι, διὰ νὰ εἴπωμεν μόνον ἕνα, δὲν εἶνε τὸ ἀριστούργημα καὶ τὸ θαῦμα, ζώου ἔσπαντος, τὸ ὅποιον συγκεντρώνει τὴν χάριν, τὴν εὐκαμψίαν, τὸ χρῶμα καὶ τὴν δύναμιν;

« Τέλος ὅλοι μὰς ἀγαπῶμεν μερικὰ εἶδη, ἄλογα, γάτες, σκύλους; ἰδίως σκύλους, διατὶ τοὺς ἀγαπῶμεν; Μυστηριώδης ἀταβισμός, σκοτεινὸς μαγνητισμὸς τῶν χαϊδευτικῶν ματιῶν του.

« Ἄ! τὸ βλέμμα ἐνὸς καλοῦ σκύλου, ὅπως ὁ ὥρατος μου Flabè, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ, καὶ παρακαλεῖ με τὴν κάλωσύνην νὰ τὸν ἀγαποῦν.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, τὸ μικρὸν παιδίον ἐφάνη βαδίζον με μεγάλην ταχύτητα. Ἐκλαίει με λυγμοὺς καὶ ἐκίνει πυρετωδῶς τὴν συνταγὴν...

Ἦτο λοιπὸν τετελεσμένον!... αἱ κακαὶ προαισθήσεις του εἶχον πραγματοποιηθῆ. Τὸ δυστύχημα εἶχε συμβῆ: ἡ μητέρα ἠγωνία, καὶ τὸ παιδίον, με τὸ χαρτί ὡς ἀπόδειξιν εἰς τὰς χεῖρας ἤρχετο νὰ τόν..

Ὁ θεὸς Κάρλος ἔσπευε τρέμων πρὸς αὐτὸν τὸν μικρὸν, καὶ με φωνὴν πνιγμένην ἐκ τῆς συχνιότησε:

— Ἐμπρός, ὁμιλεῖ... εἶμαι ἔτοιμος δι' ὅλα... Ἐτελειώσεν;...

Τὸ παιδί ἐν μέσῳ δύο λυγμῶν ὑπετραύλισε:

— ὦ! κύριε! κύριε! ἂν ἐγνωρίζατε τί συνέβη!

Φεῖ! ἐνόμιζε ὅτι τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ... Ἄ! λοιπὸν! εἶπέ μου! εἶπέ λοιπόν!...

...! κύριε, ἔτρεχα τὸσον πολὺ, ὥστε μόλις ἐπλησίασα εἰς τὴν οἰκίαν μὰς, μοῦ ἔπεσεν ἡ φιάλη καὶ ἐθραύσθη!...

Ἐάν ποτέ ὑπῆρξε παιδί ἐκπεπληγμένον, ἦτο τὸ παιδί αὐτό, τὸ ὅποιον ἀφοῦ διηγῆθῃ τὴν ἀδεξιότητά του, ἔλαθεν ἐνθουσιῶδῃ ἀσπασμόν καὶ ἤκουσε τὸν θεὸν Κάρλον, φωνάζοντα μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

— Ἐκαμες αὐτὸ, παιδί μου;... ὁ Θεὸς θὰ σὲ εὐλογῆ, μικρὲ, δι' ὄλην τὴν χαρὰν τὴν ὅποιαν μοῦ προξενίσεις... Στάσου, θὰ σοῦ ξανακάμω τὴν συνταγὴν σου, ἐγώ... καὶ δὲν θὰ σοῦ κοστίσῃ τίποτε αὐτὴν τὴν φορὰν... Καὶ ἀκόμη καλλίτερα, θὰ σοῦ ξαναδώσω τὰ χρήματα, τὰ ὅποια πρὸ μικροῦ μοῦ ἔδωκας... Ὅχι, βλέπεις εἶναι ἀνωφελές... πρέπει νὰ ἐορτάσωμεν τὸν μικρὸν Παῦλον... Τὸν πονηρὸν... Τοῦ ὀφείλω βεβαίως αὐτό... Καὶ ἔπειτα... λάβε αὐτὰ τὰ κομφῆτα καὶ τὰ γλυκύσματα... καὶ ἀκόμη... Μὴ λέγεις εὐχαριστῶ, μικρὲ, ἐγὼ εἶμαι ὑπόχρεος

Τὸ παιδί ζαλισμένον ἀνεχώρησε, με τὰ δάκρυα ἀποξηραθέντα... ἐπαναλαμβάνων:

— ὦ! πόσον ἡ μαμά θὰ εἶναι εὐχαριστημένη!.. (Κατὰ τὸν Max Reboul)

Ἡ κυρία Λαβεδάν ἐπίσης ἀγαπᾷ πολὺ τὰ δυστυχῆ ζῶα καὶ εἶνε μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας τῶν.

Ἡ κυρία Geriolles, ἡ λαμπρὰ συγγραφεύς, εἶνε ἐπίσης μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας φίλας τῶν ζώων, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμὰς τὰς ὁποίας ἔγραψε.

«Διατὶ ἀγαπᾷ τὰ ζῶα;

«Διότι τὰ λυποῦμαι.

«Λύπη δι' αὐτὰ αὐτὰ τὰ κχοικίδια, δι' αὐτὰ ποῦ ὑποφέρουν, λύπη διὰ τὰ ἄλλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα αἰθάνονται πολὺ καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ὀμιλοῦσιν.

Πολὺ πλησίον τῶν Παρισίων εἰς τὸ gemrevelliers, ὑπάρχει ἓνα ἄσυλον, ὅπου ὅλως ὁ κόσμος ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς βαρῶνης κυρίας δὲ Herpent, ἡ ὁποία ἴδρυσεν μὲ ἰδικὰ τῆς ἔξοδα ἓνα ἄσυλον εἰς τὸ Gordon—Bemrett.

Μιὰ ἄλλη φίλη τῶν ζώων, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἶνε μίαν καλλιτέχνισ πολὺ γνωστὴ ἡ κυρία Ὀλγα Nethersole.

Πολλὰ ἄλλα γνωστὰ πρόσωπα ἀγαποῦν τὰ ζῶα, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τ' ἀναφέρωμεν ὅλα.

(Purre-Hardel)

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ SCHILLER

Εὐτυχία καὶ σοφία. Ὅταν ἡ εὐτυχία ἦλθεν εἰς λόγους μ' ἓνα εὐνοούμενόν τῆς, καὶ ἦτο εἰς διάστασιν μετ' αὐτοῦ, ἐπέταξε πρὸς τὴν σοφίαν καὶ τῆς λέγει: Σοῦ προσφέρω τοὺς θησαυρούς μου, ἔσο φίλη μου. Αὐτὸν ἐδῶ μὲ τὰ πλούσια καὶ ὠραῖα δῶρα μου φιλεῶ μετὰ μητρικῆς στοργῆς, ἀλλὰ ζητεῖ πάντοτε περισσότερα, καὶ μ' ὀνομάζει ἀκόμη φιλαργυρον. Ἐλθέ, ἀδελφὴ νὰ συνδεσώμεν φίλιαν· σὺ βασανίζεσαι μὲ τὸ ἀρότρον σου, ἐγὼ θέλω ρίψει τοὺς θησαυρούς μου εἰς τοὺς κόλπους σου· ἀρκοῦν δι' ἐσὲ καὶ δι' ἐμέ.

Ἡ σοφία ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους ἐμεδιάσεν, ἐσκούπισε τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου τῆς καὶ λέγει πρὸς αὐτήν: Ὁ φίλος σου σπεύδει ν' αὐτοκτονήσῃ· συμβιβασθήτε· ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη.

Ἡ ὠραιότερα ἐμφάνισις. Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἰδεῖ τὴν ὠραιότητά σου τὴν στιγμὴν τοῦ πόνου, οὐδέποτε εἶδες τὴν ὠραιότητά σου. Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἰδεῖ τὴν χαρὰν εἰς ἓν ὠραῖον πρόσωπον, οὐδέποτε εἶδες τὴν χαρὰν.

Ἀρετὴ τῆς γυναικός. Ἀρετῶν πολλῶν ἔχει ἀνάγκη ὁ ἀνὴρ, ὅστις προβαίνει εἰς τὴν ζωὴν ριψοκινδυνεύων τὰ πάντα εἰς τὴν γυναῖκα μίαν ἀρετὴ μόνη ἀρκεῖ· εἶναι ἡ χάρις τῆς καρδίας, τοῦ πνεύματος, τοῦ βλέμματος.

Τὸ ἄκρον ἄωτον. Ζητεῖς τὸ ὑψιστον; τὸ μέγιστον; Τὸ φυτὸν ἠμπορεῖ νὰ σὲ διδάξῃ· ἐκεῖνο εἶνε ἄνευ ἐπιθυμιῶν ἔσο καὶ σὺ ὅπως αὐτό, ἰδοὺ τὸ ζητούμενον.

Θεοφανία. Ἄμα ἐμφανισθῆ πρὸ ἐμοῦ ὁ εὐτυχῶν, λησμονῶ καὶ τοὺς θεοὺς τοῦ Παραδείσου. Ἄλλ' εὐρίσκονται οἱ θεοὶ πρὸ ἐμοῦ, ὅταν βλέπω τὸν πάσχοντα.

Ἐπιστήμη. Διὰ τὸν μὲν εἶνε μεγάλη οὐρανὴ θεότης· διὰ τὸν δὲ μίαν καλὴν ἀγγελίαν, ἡ ὁποία παρέχει εἰς αὐτὸν βούτυρον.

(Ἐκ τῶν τοῦ Schiller)

Μαρία Πινέλλιν.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Χρυσάνθεμα. Λυρικά ποιήσεις Αἰμυλίας Κουρπτέλη Ἀθῆναι τύπος Νομικῆς. Τιμὴ δρ. 2,

Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀνάγνυσις, (Ἀθῆναι τυπογραφεῖον Μαισνερ καὶ Καργαδούρη) Τιμὴ δρ. 3,

Γῆ Ἁγία Ἴω, Ε, Μεσολωρᾶ. (τύποις Ἀποστολοπούλου),

Ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Τουρκοκρατίας, Ὑπὸ Θ, Ν, Φιλαδέλφεως. Τόμοι δύο, Τιμὴ δρ. 15, (τύποις Π, Δ, Σακελλαρίου)

Ἀπομνημονεύματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Κρήτης, Ἰ, Σκαλτσούνη (τυπογραφεῖον Πρόδος) Ἀσπασία τοῦ Περικλέους, Γεωργίου Ν. Φιλαρέτου (τύποις Ἀνέστη Κωνσταντινίδου)

Τὰ Ἀσκληπιεῖα καὶ φθισιατρεῖα, ὑπὸ Β. Πατρικίου (ἐκ τοῦ ἔθνικοῦ Τυπογραφείου)

Εὐλαβῆς Ἀνάμνησις. Ἄντ. Παπαδακ. (Τυπογραφεῖον Μαισνερ καὶ Καργαδούρη)

Ἰανθοί. Διηγήματα Β. Ν, Ἡλιοπούλου Τιμὴ δρ. 3. (Τυπογραφεῖον Μαισνερ καὶ Καργαδούρη)

Ἑλληνικὴ Ἑταιρία πρὸς προστασίαν τῶν ζώων. Λογοδοσία, 1900—1901 (Τυπογραφεῖον Ἑστίας)

Οἰκονομικὸν Συσσίτιον, Λογοδοσία (τύποις Παρασκευᾶ Λεώνη),

Θεραπευτήριον ὁ Εὐαγγελισμὸς, Λογοδοσία 1901, (Τυπογραφεῖον Βλαστοῦ)

Κριτικὴ, Νέον Πериодικὸν Διευθύνται: Γ, Ἀξιώης καὶ Γ. Λαμπελέτ,

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ρωσικὰ Sandwiches.—Κόπτετε λεπτὰς φέτες ἀπὸ μαύρη φραντζόλα καὶ τὶς ἀλείφετε μὲ λίγο φρέσκο βούτυρο, κατόπιν ἀλείφετε τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ φέτες μὲ μαγιονέζα, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔχετε κόψει πολὺ μικρὰ κομματάκια ἐλῆες πράσινες, ἐνώνετε τὰς φέτες σας καὶ εἰς τὸ μέσον βάζετε ἓνα φολλογράκι ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ μαρουλιοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ἡ ἄκρη τοῦ φύλλου νὰ φαίνεται.

Sandwiches ἀπὸ ἄστακός.—Κόπτετε λεπτὰς φέτες φραντζόλα καὶ τὶς ἀλείφετε μὲ βούτυρο, ἔπειτα πέρνετε τὸ φαῖν ἑνὸς ἄστακοῦ τὸ κόβετε πάρα πολὺ λεπτὸ καὶ τὸ ἀνακατεύετε μὲ μαγιονέζα καὶ μὲ λίγο ζουμί ἀπὸ λεμόνι, ἀλείφετε μὲ αὐτὸ τὰς φέτες ποῦ ἔχετε βουτυρώσει καὶ τὰς ἐνώνετε. Τὰ σερβίρετε ἐπάνω εἰς πιάτο καὶ τὰ γαρνίρετε μὲ λίγα φύλλα ἀπὸ μαρούλι καὶ εἰς τὸ μέσον βάζετε τὰ δύο μεγάλα πόδια τοῦ ἄστακοῦ.

Τὸ ὠραῖον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὠραῖον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὠραίου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγαν ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσαμῆ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοῦ Ἀρσακίου. Ἐξοχα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γοβάκια, τέλει καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος, σχήματα ἐξόχως κομψά, δέρματα μεταξωτά, ἠμπορεῖ νὰ τὰ εἴπῃ τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαισθητὸς δεσποινὶς καὶ Κυρία μὴ κατασκευαζοῦσα τὰ ὑποδήματά της εἰς τοῦ κ. Τσαμῆ, τῆ ἀληθείᾳ ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.